

IMPERIALISMIN RESEKVIIT

Imperialismin ja sosialismin välinen sota jatkuu. Kansallinen „liberalismin“ ja „pienen“ kansojen „suojeleminen“, Ententen „rauhanrakkaus“ ja interventioista „luopuminen“, „aseistariisumisen“ vaatiminen ja „valmeus“ neuvottelujen käyntiin, „huolehtiminen“ „Venäjän kansasta“ ja „halu“ „auttaa“ sitä kaikin „mahdollisin keinoin“, — kaikki tuo ja monet muut samantapaiset seikat ovat vain kaihdin, joka peittää hyökkäysvaunujen ja taistelutarvikkeiden voimaperäistä kuljetusta sosialismin vihollisille, tavallinen diplomaattinen temppu, jonka tarkoituksena on peittää maailman silmiltä uusien, „yleisen mielipiteen“ kannalta „hyväksyttävien“ sosialismin kuristamisen sekä „pienen“ kansojen, siirtomaiden ja puolisiirtomaiden kuristamisen muotojen „etsimistä“.

Liittoutunut imperialismi, joka oli voittanut itävaltalais-saksalaiset kilpailijansa, asetti noin neljä kuukautta sitten jyrkästi ja selvästi kysymyksen aseellisesta puuttumisesta (interventio!) „Venäjän asioihin“. Ei minkäänlaisia neuvotteluja „anarkistisen“ Venäjän kanssa! On siirrettävä osa „vapautuneista“

sotajoukoista Venäjän alueelle, liitettävä ne **Skoropadskien ja Krasnovien, Denikinien ja Bitsherahovien, Koltshakien ja Tshaikovskien** valkokaartilaisjoukoihin ja puristettava vallankumouksen tulipesäke Neuvosto-Venäjä „rautarenkaaseen“, — sellainen oli imperialistien suunnitelma. Mutta tuo suunnitelma pirstoutui vallankumouksen aaltoiin. Vallankumouksellisen liikkeen valtaamat Euroopan työläiset alkoivat kiihkeän kamppailun aseellista puuttumista vastaan. „Vapautuneet sotajoukot“ osoittautuivat ilmeisen kelpaamattomiksi aseelliseen taisteluun vallankumousta vastaan. Eikä siinä kaikki. Joutuessaan kosketuksiin kapinaannousseiden työläisten kanssa ne saivat itse bolshevismi-„tartunnan“. Neuvostosotajoukkojen suorittama Hersonin ja Nikolajevin valtaus, joissa Ententen sotajoukot kieltäytyivät sodasta työläisiä vastaan, on siitä erikoisen kaunopuheisena osoituksena. Mitä tulee suunniteltuun „rautarenkaaseen“, niin se osoittautui kaikkea muuta kuin „kuolettavaksi“, ja sen lisäksi siihen tuli vielä monta murtumaa. Suoranaisen ja peittelemättömän intervention suunnitelma osoittautui siten ilmeisen „epätarkoituksenmukaiseksi“. Tämä muuten selittääkin Lloyd Georgen ja Wilsonin viime lausunnot neuvottelujen „sallittavuudesta“ bolshevikien kanssa ja „puuttumattomuudesta“ Venäjän sisäisiin asioihin, Bernin valiokunnan⁶⁵ lähettämisen Venäjälle ja lopuksi Venäjän kaikkien „tosiasiallisten“ hallitusten suunnitellun kutsumisen (toisen kerran!) „rauhan“ konferenssiin⁶⁶.

Mutta luopuminen peittelemättömästä interventiosta ei johtunut vain tästä seikasta. Siihen on selityksenä vielä se, että taistelun kulussa hahmottui uusi

kombinatio, aseellisen puuttumisen uusi, peitetty muoto, joka oli tosin monimutkaisempi kuin avoin puuttuminen, mutta sen sijaan „sopivampi“ „sivistyneelle“ ja „humaaniselle“ Ententelle. Me tarkoitamme imperialismin hätäpikaa kokoonkyhäämää Romanian, Galitsian, Puolan, Saksan ja Suomen porvarillisten hallitusten liittoa Neuvosto-Venäjää vastaan. Totta kyllä nämä hallitukset olivat vielä eilen kiinni toistensa kurkussa „kansallisten“ etujen ja kansallisen „vapauden“ vuoksi. Totta kyllä, eilen vielä huudettiin kaikilta katoilta Romanian ja Galitsian, Galitsian ja Puolan sekä Puolan ja Saksan välisestä „isänmaallisesta sodasta“. Mutta mitä merkitsee „isänmaa“ Ententen rahasäkin rinnalla, Ententen, joka oli käskennyt lopettamaan „sisällissodan“. Entente käski muodostamaan yhteisrintaman Neuvosto-Venäjää vastaan, — saattoivatko he, nuo imperialismin palkkarengit, olla astumatta „rintamaan“. Vieläpä Saksankin hallitus, jonka Entente oli ryvettänyt ja polkenut lokaan, vieläpä sekin, menetettyään alkeellisimmankin oman arvon tontonsa, kärtti itselleen oikeuden osallistua ristiretkeen sosialismia vastaan... tuon saman Ententen hyväksi! Eikö ole selvää, että Ententellä on täysi syy hieroskella käsiään tyytyväisyydestä ja puhua korulauseita „puuttumattomuudesta“ Venäjän asioihin ja „rauhan“ neuvotteluista bolshevikkien kanssa. Miksi ryhdyttäisiin imperialismille „vaaralliseen“ peittelemättömään interventioon, joka vaatii vielä lisäksi suuria uhrauksia, kun kerran on mahdollisuus järjestää kansallisella lipulla verhottu ja „aivan vaaraton“ interventio toisten kustannuksella, „pienten“ kansojen kustannuksella? Romanian ja Galitsian,

Puolan ja Saksan sota Venäjää vastaan? Mutta sehän on sota „kansallisen olemassaolon“ puolesta ja „itäisen rajan suojelemiseksi“, sota bolshevistista „imperialismia“ vastaan, sota, jota käyvät romanialaiset ja galitsialaiset sekä puolalaiset ja saksalaiset „itse“, — eihän Entente ole siinä mukana? Totta kyllä, viime mainittu varustaa niitä rahavarjoilla ja aseistuksella, mutta sehän on pelkkä „sivistyneen“ maailman kansainvälisen oikeuden siunaama finanssioperatio. Eikö ole selvää, että Entente on puhdas kuin pulmunen ja että se on interventiota „vastaan“...

Siis imperialismiin on ollut pakko siirtyä aseiden kalisteleminen politiikasta, avoimen intervention politiikasta naamioidun intervention politiikkaan, pienten ja suurten riippuvaisten kansakuntien vetämiseen taisteluun sosialismia vastaan.

Avoimen intervention politiikka kärsi tappion Euroopan vallankumouksellisen liikkeen kasvun vuoksi, sen myötätunnon vuoksi, jota kaikkien maiden työläiset tuntevat Neuvosto-Venäjää kohtaan. Vallankumouksellinen sosialismi käytti tuon politiikan täydellisesti hyväkseen imperialismiin paljastamiseksi.

Epäilemättömästi on, että tuo viimeisiin reserveihin, niinsanottuihin „pieniin“ kansoihin vetoamisen politiikka, jonka tarkoituksena on vetää nämä viime mainitut sotaan sosialismia vastaan, päättyy loppujen lopuksi samanlaiseen tappioon. Eikä vain siksi, että Lännessä kasvava vallankumous jättää kaikesta huolimatta imperialismiin perustuksia, eikä vain siksi, että itse „pienien“ kansojen syvissä riveissä kasvaa herkeämättömästi vallankumouksellinen liike, vaan myöskin siksi, että näiden kansojen „asevoimien“

kosketus Venäjän vallankumouksellisten työläisten kanssa „tartuttaa“ ne kiertämättä bolshevismin basililla. Sosialismi käyttää hyväkseen kaikki mahdollisuudet avatakseen näiden kansojen työläisten ja talonpoikain silmät näkemään imperialismin „isällisen huolenpidon“ rosvoluonteen.

„Pienten“ kansojen vetäminen vallankumouksen piiriin, sosialismin perustan laajeneminen — sellainen on naamioidun intervention imperialistisen politiikan kiertämätön tulos.

*„Izvestija“ № 58,
maaliskuun 16 pnä 1919*

Allekirjoitus: J. Stalin